

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT NIAL FENNELLY

föredraget den 17 december 1998 *

Inledning

1. Detta överklagande rör ett ifrågasättande av Europaparlamentets utnämning av avdelningschef för sitt informationskontor i Madrid. Den svåraste frågan att avgöra är huruvida en institution kan föreskriva tillträdeskrav till ett internt uttagningsprov som skiljer sig från de krav som angavs i det inledande meddelandet om lediga tjänster.

3. Den 10 januari 1994 offentliggjorde Europaparlamentet ett meddelande om lediga tjänster nr 7424 avseende tjänst III/A/2743, avdelningschef vid informationskontoret i Madrid, i syfte att tillsätta tjänsten genom antingen befordran eller förflyttning inom institutionen. De kvalifikationer som sökanden skulle besitta var följande:

”— universitetsstudier, styrkta genom ett examensbevis, eller yrkeserfarenhet på motsvarande nivå,

— styrkt erfarenhet av informationsverksamhet och journalistik,

Bakgrund till tvisten

2. Klaganden, tjänsteman i lönegrad A 5, löneklass 2, vid Europaparlamentets informationskontor i Madrid, blev ombedd att under två perioder om 11 månader vardera, åren 1993 och 1994/95, tjänstgöra som avdelningschef för detta kontor.

— fördjupade kunskaper om hur massmedia fungerar och om spanskt statsskick,

— mycket goda kunskaper i europafrågor,

— fördjupade kunskaper i ett av Europeiska gemenskapens officiella språk, mycket goda kunskaper i ytterligare ett

* Originalspråk: engelska.

av dessa språk. Av praktiska skäl krävs fördjupade kunskaper i spanska. Kunskaper i andra av Europeiska gemenskapernas officiella språk kommer att beaktas.”

4. Ingen av de sökande till tjänsten bedömdes ha den relevanta erfarenheten. Den 9 mars 1994 offentliggjorde Europaparlamentet ett meddelande om internt uttagningsprov inom institutionen nr A/88 (nedan kallat meddelande A/88). Tillträdeskraven för tillträde till uttagningsprovet hade fastställts till följande:

”A. Erforderliga kvalifikationer och erfarenheter

Sökande måste ha fullgjort en universitetsutbildning och erhållit en examen samt ha tjänstgjort under minst fem år i oavbruten följd som tjänsteman, tillfälligt anställd eller extra anställd i gemenskapens institutioner.

5. Klaganden deltog i uttagningsprovet och placerades av uttagningskommittén på andra plats i förteckningen över godkända sökande. Generaldirektören för generaldirektoratet för information höll intervju med de tre främst placerade sökandena i förteckningen. Han beaktade särskilt deras resultat från uttagningsprovet samt deras erfarenhet av informationsverksamhet och personaladministration och föreslog att klaganden skulle utnämnas till tjänsten III/A/2743. Generalsekreteraren föreslog i skrivelse av den 30 januari 1995 för tillsättningsmyndigheten, Europaparlamentets ordförande, att en annan sökande (nedan kallad X), som hade placerats först i förteckningen över godkända sökande, skulle utnämnas till tjänsten. Genom beslut av den 21 februari 1995 utnämnde ordföranden X till tjänsten.

6. Klagandens klagomål av den 29 maj 1995 avslogs skriftligen den 6 oktober 1995. Hans talan om ogiltigförklaring av beslutet att utnämna X och av beslutet att inte utnämna honom till tjänsten ogillades av förstainstansrätten den 12 juni 1997.¹

Bedömning av grunderna för överklagandet

B. Språkkunskaper

Sökande måste till fullo behärska spanska och ha mycket goda kunskaper i ytterligare ett av Europeiska unionens språk.”

7. I sitt överklagande till domstolen har klaganden anfört sex grunder, vilka skall behand-

¹ — Dom av den 12 juni 1997 i mål T-237/95, Carbajo Ferrero (REGP 1997, s. I-A-141, s. II-429, nedan kallad den överklagade domen).

las i den ordning som förstainstansrätten behandlat motsvarande grunder.

mationsverksamhet och journalistik", fick möjlighet att delta i uttagningsprovet.

8. Inledningsvis skall som en allmängiltig synpunkt nämnas att Europaparlamentet alltför överdrivet, beträffande samtliga grunder för överklagandet, har använt argumentet att dessa inte kan upptas till sakprövning eftersom de bara är upprepningar av de argument som anförts inför förstainstansrätten. Det är uppenbart att detta argument inte kan godtas i något fall. Överklagandet identifierar för varje överklagandegrund de delar i den överklagade domen av förstainstansrätten som bestridits av klaganden och redogör för skälen härför. Hans argument har naturligtvis baserats på argument som först gjorts gällande inför förstainstansrätten. De skulle ha avvisats om de inte hade framställts inför denna enligt artikel 113.2 i rättegångsreglerna för domstolen.

10. Förstainstansrättens slutsatser som svar på detta argument återfinns i punkterna 45—60 i dess dom.² De viktigaste punkterna kan sammanfattas enligt följande:

— Kraven i meddelande A/88 skulle på ett tillfredsställande sätt ha kunnat begränsas till de krav som närmare angivits i artikel 5.1 i tjänsteföreskrifterna, nämligen en universitetsutbildning eller motsvarande yrkeserfarenhet. Meddelandet föreskrev därför otvivelaktigt med tillräcklig noggrannhet de krav som uppställdes för att inneha tjänsten. Huruvida dessa krav var uppfyllda kunde bedömas av uttagningskommittén (punkterna 48 och 49).³

Den första grunden för överklagande

9. Det huvudsakliga innehållet i denna grund, vilken har presenterats ganska osammanhängande under rubriken om påstått maktmissbruk, är att Europaparlamentet inte har iakttagit de krav som angivits i meddelandet om lediga tjänster nr 7424 vid antagandet av meddelande A/88. Antagandet av detta meddelande medförde att X, som vid tidpunkten för utgången av den tidsfrist som gällde för ansökan till uttagningsprovet inte kunde göra gällande att han hade "styrkt erfarenhet av infor-

— Om tillsättningsmyndigheten beslutar att utöka sina valmöjligheter genom att, i enlighet med den ordning som närmare anges i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, övergå från en fas av uttagningsförfarandet till en senare fas, måste den säkerställa att de krav som fastställs i meddelanden

2 — De siffror som angivits inom parantes i huvudtexten hänvisar till den överklagade domen.

3 — Dom av den 14 juni 1972 i mål 44/71, Marcato mot kommissionen (REG 1972, s. 427), punkt 14, och av den 12 juli 1989 i mål 225/87, Belardinelli m. fl. mot EG-domstolen (REG 1989, s. 2353), punkterna 13 och 14.

under senare faser överensstämmer med dem som fastställts i meddelandet om lediga tjänster (punkt 50).⁴

parlamentets presidiums beslut av den 15 mars 1989, var tjänsteålder och universitetsexamen samt, i förekommande fall, kunskaper i ett särskilt officiellt språk (punkt 53).

- I det föreliggande fallet ”förelåg det inte någon betydelsefull förändring i den undersökning som gjordes av sökandena” om de uppfyllde tillträdeskraven till uttagningsprovet, även om uttagningskommitténs prövning av deras kunskaper och yrkeserfarenheter gjordes under uttagningsprovets andra fas, inom ramen för proven, och inte under den första fasen (punkt 51).
- Meddelande A/88 hade i vilket fall som helst inte förändrats på ett sådant sätt att det drabbade rätten för institutionens personal att ansöka om tillträde till provet och det favoriserade därför inte externa sökande (punkt 52). Europaparlamentet hade gjort gällande att resonemanget i domen i det ovannämnda målet Van der Stijl inte var tillämpligt om inte de interna sökandenas intressen drabbades i förhållande till externa sökande.
- Klaganden hade inte bestridit Europaparlamentets påstående om att de enda tillträdeskrav som skulle kunna föreskrivas för ett internt uttagningsprov, enligt Euro-
- Klaganden hade inte företett objektiva, relevanta och samstämmiga bevis om att det förekommit maktmissbruk i den bemärkelsen att kraven i meddelande A/88 hade utformats så att de medgav X att delta i uttagningsprovet (punkterna 54 och 55).
- Anordnandet av ett internt uttagningsprov var till fördel för klaganden eftersom han inte var kvalificerad för att ansöka om befordran till tjänsten (punkt 56).
- 11. Klaganden har hävdat att den rättspraxis som förstainstansrätten nämner är irrelevant eftersom hans klagomål endast avser tillsättningen av en enda tjänst och inte flera tjänster, vilket är fallet i domen i det ovannämnda målet Marcato,⁵ och upprättande av en förteckning över reserver, vilket är fallet i domen

⁴ — Dom av den 22 maj 1996 i mål T-140/94, Gutiérrez mot Europaparlamentet (REGP 1996, s. I-A-241, s. II-689), punkt 43, och av den 28 februari 1989 i förenade målen 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 och 232/87, Van der Stijl och Cullington mot kommissionen (REG 1989, s. 511).

⁵ — Se ovan fotnot 3.

i det ovannämnda målet Belardinelli.⁶ Förstainstansrätten hade således fel när den fastslog att meddelandet om uttagningsprov bara hade behövt innehålla de minimikrav som närmare angivits i artikel 5.1 andra stycket i tjänsteföreskrifterna. Det förelåg vidare en väsentlig förändring mellan meddelandet om lediga tjänster och meddelande A/88. De krav för att inneha tjänsten som definierats i det förra meddelandet återkom inte det senare meddelandet. Denna förändring tillät andra tjänstemän inom institutionen att delta, inklusive X, vilka annars skulle ha varit uteslutna. En prövning av kunskaper och yrkeserfarenheter som gjorts på ett senare stadium, som en del av själva uttagningsprovet, är irrelevant, då detta inte iakttar det tvåstegsförfarande som fastställts i artikel 5 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna. Det faktum att förändringen inte var till fördel för externa sökande är irrelevant, eftersom det måste föreligga en överensstämmelse mellan de krav som tillkännagivits i de olika faserna, även om rekryteringsförfarandet förblir en intern angelägenhet inom institutionen. Om tillsättningsmyndigheten hade bestämt sig för att kraven i meddelandet om lediga tjänster inte längre var behövliga för tjänstens fullgörande, skulle meddelandet ha dragits tillbaka och ett nytt rekryteringsförfarande ha påbörjats enligt andra kriterier.⁷

12. Europaparlamentet har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall på denna grund eftersom ingen bestämmelse i tjänsteföreskrifterna motiverar att det görs skillnad mellan olika rekryteringsförfaranden eller kräver att utformningen av ett meddelande om uttagningsprov görs med större eller mindre noggrannhet beroende på antalet tillgängliga tjänster.

13. Lösningen på denna fråga beror på tolkningen av artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna. Denna artikel föreskriver följande:

”Tillsättningsmyndigheten skall innan den tillsätter en ledig tjänst vid en institution först bedöma

- a) om tjänsten kan tillsättas genom befordran eller förflyttning inom institutionerna,⁸
- b) om den skall tillsättas genom internt uttagningsförfarande inom institutionen,
- c) vilka ansökningar om överflyttning som inkommit från tjänstemän vid andra institutioner i de tre Europeiska gemenskaperna,

och därefter genomföra en uttagning på grundval av antingen meriter eller prov eller båda. I bilaga III fastställs bestämmelser om uttagningsförfarandet.

6 — Se ovan fotnot 3.

7 — Dom av den 7 februari 1990 i mål C-81/88, Müllers mot Ekonomiska och sociala kommittén (REG 1990, s. I-249).

8 — Av både återstoden av texten och av andra språkversioner av denna bestämmelse står det klart att det är den enskilda institutionen som avses.

Uttagningsförfarandet kan också genomföras för att upprätta en reserv för framtida rekrytering.”

14. I domen i målet Van Belle framhöll domstolen att artikel 29 ”utgör en del av det kapitel som ägnas åt rekrytering” och ”reglerar de olika tillvägagångssätten för att tillsätta en ledig tjänst” samt fastslog att institutionen måste undersöka de tre möjligheter som angivits i punkt 1 ”i denna prioritetsordning”.⁹

15. Av tjänsteföreskrifternas allmänna systematik följer att när en institution väljer att tillsätta en ledig tjänst genom befordran enligt artikel 29.1 a, tillämpas denna artikel i förening med artikel 45.1.¹⁰ I domen i målet Grassi mot rådet fastslog domstolen att om en institution bestämmer sig för att utnämna en tjänsteman till en tjänst genom befordran, åtnjuter den stor handlingsfrihet vad gäller särskilt bedömningen av sökandenas respektive meriter, men ”i kraft av själva sakförhållandet (*ipso facto*) föreligger det ett antagande om att utövandet av denna handlingsfrihet omfattar en noggrann undersökning av personalakterna och att de krav som angivits i meddelandet om lediga tjänster iakttagits minutiöst”.¹¹ Denna handlingsfrihet måste dock utövas ”inom de självpåtagna gränser som fastställts i meddelandet om lediga tjänster”.

9 — Dom av den 5 december 1974 i mål 176/73, Van Belle mot rådet (REG 1974, s. 1361), punkterna 5 och 6. I realiteten utgör anordnandet av allmänna uttagningsprov som nämns i slutet av första meningen i punkt 1 en fjärde möjlighet.

10 — Denna ståndpunkt antogs av förstainstansrätten i dom av den 21 februari 1995 i mål T-506/93, Moat mot kommissionen (REGP 1995, s. I-A-43, s. II-147), punkt 37.

11 — Dom av den 30 oktober 1974 i mål 188/73 (REG 1974, s. 1099), punkterna 26 och 38. Se även dom av den 18 mars 1997 i de förenade målen T-178/95 och T-179/95, Picciolo och Calò mot regionkommittén (REGP 1997, s. II-155), punkt 85.

Eftersom det grundläggande syftet med meddelandet om lediga tjänster, vilket måste återspegla ”de särskilda krav som skall ställas på den som skall inneha denna tjänst”, är att ”informera de berörda på ett så exakt sätt som möjligt om arten av de villkor som uppställs för att inneha tjänsten, så att de får möjlighet att bedöma om det finns anledning för dem att ansöka om tjänsten”, kan institutionen inte ändra dessa villkor i efterhand. Om institutionen upptäcker att de krav som ursprungligen angivits har ställts högre än vad som är nödvändigt, har den rätt att dra tillbaka det ursprungliga meddelandet om lediga tjänster och ersätta det med ett nytt.¹²

16. I domen i det ovannämnda målet Van der Stijl¹³ hade kommissionen beslutat att anordna ett allmänt uttagningsprov på grundval av ett meddelande om uttagningsprov som fastslog villkor för att inneha tjänsten, vilka var betydligt mindre stränga än de som angivits i det ursprungliga meddelandet om lediga tjänster. Domstolen fastslog att även om de principer som fastslagits i domen i målet Grassi hade ”formulerats med avseende på ett internt befordringsförfarande, skall de tillämpas *desto strängare* vad gäller överensstämmelsen mellan ett meddelande om lediga tjänster och ett meddelande om uttagningsprov och att all annan tolkning skulle frånta artikel 29 i tjänsteföreskrifterna dess verkan, eftersom den bestämmelsen ålägger institutionerna att först överväga huruvida en tjänst kan tillsättas internt innan de anordnar ett allmänt uttagningsprov”.¹⁴

12 — Domen i det ovannämnda målet Grassi, se ovan fotnot 11, punkterna 38 och 43; se även domen i det ovannämnda målet Picciolo, se fotnot 11, punkt 87.

13 — Se ovan fotnot 4.

14 — Ibidem, punkt 52, min kursivering.

17. I det föreliggande målet kunde Europaparlamentet, efter att ha misslyckats med att tillsätta tjänsten genom befordran eller förflyttning, övergå till den fas när ett internt uttagningsprov skall anordnas. Den fråga som uppkommer är huruvida Europaparlamentet hade rätt att anordna ett uttagningsprov på grundval av krav som skilde sig från, och som ställdes lägre än, de som angivits i meddelandet om lediga tjänster.

18. För mig framstår det som klart av både den allmänna systematiken i och ordalydelsen av artikel 29.1 samt av domstolens rättspraxis att institutionen i ett meddelande om interna uttagningsprov inom institution inte får ändra de krav som redan fastslagits genom ett meddelande om lediga tjänster. Artikel 29.1 är utformad så att den genom gradvisa faser ger företräde åt dem som redan tjänstgör i institutionen i fråga (de första två faserna) och inom institutionerna i allmänhet (den tredje fasen). Det förfarande som fastställts i denna bestämmelse måste följas om institutionen avser att tillsätta en ledig tjänst och varje därpå följande steg som utformas för att tillsätta tjänsten måste ske med hänvisning till denna tjänst såsom den redan beskrivits. Meddelandet om lediga tjänster anger den grundläggande ramen för förfarandet genom att särskilt definiera den "lediga tjänstens" innehåll. Varje ändring av kraven som görs därefter förändrar den lediga tjänstens innehåll och påverkar följaktligen hela förfarandet. Att handla på det sättet innebär att "målstolparna flyttas".

19. Om en institution kunde sänka de ursprungliga kraven vid övergången från den första fasen till att inleda ett internt uttag-

ningsprov, skulle den från befordran eller förflyttning utesluta de tjänstemän vid den ifrågavarande institutionen som kunde ha uppfyllt de mindre stränga krav som angivits i meddelandet om uttagningsprov. Dessa tjänstemän skulle naturligtvis kunna ge in en ansökan om tjänsten under stadiet för det interna uttagningsprovet, men denna omständighet är irrelevant. Artikel 29.1 är utformad så att dessa tjänstemän ges rätt att få sina ansökningar prövade innan institutionen kan bestämma att den skall anordna ett internt uttagningsprov. Genom att sänka kraven i meddelandet om uttagningsprov kan institutionen vidare tillåta tjänstemän att delta i uttagningsprovet trots att dessa inte har de kvalifikationer som krävs för tjänsten och som har fastställts av institutionen som erforderliga i tjänstens intresse.

20. De problem som en sådan tolkning av artikel 29.1 ger upphov till stannar inte vid detta. Om institutionen till exempel skulle bestämma sig för att varken en befordran eller förflyttning eller ett internt uttagningsprov "skulle kunna leda till att en person som har högsta kompetens, prestationsförmåga och oberoende ställning utnämndes", vilket är det grundläggande syftet med den bestämmelsen,¹⁵ skulle den kunna beakta ansökningar om förflyttning mellan institutionerna i enlighet med stycke c. Frågan skulle emellertid sedan uppkomma huruvida detta beslut måste fattas mot bakgrund av hur den lediga tjänsten definierats i det ursprungliga meddelandet om lediga tjänster eller hur den definierats i

15 — Dom av den 22 mars 1995 i mål T-586/93, Kotzonis mot Ekonomiska och sociala kommittén (REG 1995, s. II-665), punkt 93.

det mindre stränga meddelandet om uttagningsprov. Om det var tillåtet att ändra kraven mellan de olika faserna, skulle tillsättningsmyndigheten kunna sänka kriteriet ytterligare eller alternativt införa krav som var ännu strängare än de som angivits i det ursprungliga meddelandet om lediga tjänster. Ingen av dessa ändringar verkar vara förenlig med den ordning som anges i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna.

21. Enligt min mening utgör förstainstansrättens tolkning av artikel 29.1 ett fall av felaktig rättstillämpning. Jag ser inget hinder mot en allmän tillämpning av tolkning av bestämmelsen i målet Grassi, nämligen att "när tillsättningsmyndigheten skall tillsätta en tjänst måste den redan vid utformningen av meddelandet om lediga tjänster göra klart för sig de särskilda krav som skall ställas på den som skall inneha denna tjänst. Det tillgodoser inte bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna om myndigheten först efter det att meddelandet har offentliggjorts bestämmer vilka dessa krav skall vara." ¹⁶

Jag kan tillägga att under de omständigheter som förelåg i målet Grassi uppkom inte frågan om externa sökande hade favoriserats, eftersom tillsättningsförfarandet var helt internt och baserades på artiklarna 29.1 a och 45.1 i tjänsteföreskrifterna. Denna mening bekräftas av själva ordalydelsen av domen i målet Van der Stijl. Det faktum att domstolen fastslog att de principer som fastslagits i domen

i målet Grassi skulle "tillämpas desto strängare" om institutionen hade bestämt sig för att anordna ett allmänt uttagningsprov, innebär inte på något sätt, vilket Europaparlamentet har hävdad, att dessa inte är tillämpliga om institutionen anordnar ett internt uttagningsprov. ¹⁷

22. I punkterna 48 och 49 i förstainstansrättens dom gjorde rätten bedömningen, på grundval av domarna i målen Marcato och Belardinelli, att det skulle ha räckt att i meddelandet om lediga tjänster som tillträdeskrav fastställa de minimikrav som anges i artikel 5.1 andra stycket i tjänsteföreskrifterna. Jag förstår inte dessa domars relevans vad gäller denna aspekt i det föreliggande förfarandet. I målet Marcato utannonserades de fyra lediga tjänster som var i fråga i ett meddelande om uttagningsprov, vilket utfärdades samtidigt som meddelandet om lediga tjänster, ¹⁸ och någon fråga om bristande överensstämmelse mellan meddelandena skulle varken kunnat uppkomma eller uppkom i realiteten. Tvisten i målet Belardinelli rörde tillträdeskrav till ett internt uttagningsprov som snarare syftade till att upprätta en förteckning över reserver av tjänstemän i löne-

¹⁷ — Ibidem, punkt 52.

¹⁸ — Sökandens första argument beskrevs därför som att det rörde "meddelandet om uttagningsprov nr KOM 484—487/70". Domstolen drog slutsatsen att "i den mån som ansökan hänvisar till meddelandet om lediga tjänster skall denna avvisas" (punkt 16).

¹⁶ — Se ovan fotnot 11, punkt 39.

grad B, än att tillsätta en enskild tjänst. Det var sålunda inte nödvändigt och inte heller möjligt att närmare ange tillträdeskraven med hänsyn till ett eventuellt meddelande om lediga tjänster. I vilket fall som helst innebär sökandens invändning i det föreliggande målet inte att meddelande A/88 inte var tillräckligt precist *per se*, utan att det stod i strid med meddelandet om lediga tjänster nr 7424.

tjänster skulle det inte ha varit möjligt för X att delta i uttagningsprovet, eftersom han vid utgången av den tidsfrist som gällde för inlämnande av ansökningar till detta inte uppfyllde erforderliga krav i form av styrkt erfarenhet av informationsverksamhet och journalistik.

23. Förstainstansrätten verkar förutsätta att institutionen kan fylla ut bristen på överensstämmelse mellan meddelandet om lediga tjänster och meddelandet om uttagningsprov genom att tillämpa de krav som angivits i det förra meddelandet vid genomförandet av de prov som krävs i det andra (punkterna 51 och 52). Artikel 5 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna föreskriver emellertid att uttagningskommittén vid en institution som anordnar ett uttagningsprov först måste "upprätta en förteckning över de sökande som uppfyller kraven som angivits i meddelandet om uttagningsprov" innan den inleder själva proven. Det stadium på vilket ett kriterium skall tillämpas och den stränghet med vilket det tillämpas under denna fas kan ge olika resultat. Det kan inte sägas vara irrelevant huruvida ett enskilt krav används som ett (strängt) tillträdeskrav för att delta i ett uttagningsprov eller som en (mindre sträng) vägledning till uttagningskommittén för provens genomförande. Som ett exempel har klaganden anfört att Europaparlamentet inför förstainstansrätten argumenterade att om det i meddelandet om uttagningsprov hade bibehållit de tillträdeskrav som angivits i meddelandet om lediga

24. Europaparlamentets argument verkar inte endast visa att meddelandet om uttagningsprov faktiskt sänkte de tillträdeskrav som närmare angivits i meddelandet om lediga tjänster, utan även att denna ändring uttryckligen hade gjorts i syfte att ge sökande som inte uppfyllde dessa krav tillträde till uttagningsprovet.

25. I punkt 56 i domen påstod förstainstansrättens med rätta att anordnandet av ett internt uttagningsprov var till fördel för klaganden, vilken inte hade varit kvalificerad att ansöka om tjänsten genom befordran eller förflyttning. Det är emellertid klart att detta inte utgör svar på klagandens argument, nämligen att en sökande gavs tillträde till ett uttagningsprov, anordnat i enlighet med meddelandet om lediga tjänster, som han inte skulle ha haft tillträde till. Legitimiteten av ett sådant argument är helt godtagen i rättspraxis.¹⁹

26. Förstainstansrätten stödde sig i punkt 53 i sin dom på ett beslut av parlamentets presidium av den 15 mars 1989, vilket närmare

19 — Se till exempel generaladvokaten Jacobs sammanfattning i sitt förslag till avgörande i målet Van der Stijl, se ovan fotnot 4, punkt 28.

angav de tillträdeskrav som var tillåtna vid denna institutions interna uttagningsprov. Jag anser inte, oavsett hur det är utformat, att en institutions interna beslut kan ges företräde framför tjänsteföreskrifternas krav.

27. Av det föregående följer, enligt min mening, att klagandens argument om att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den drog slutsatsen att Europaparlamentet inte, under de omständigheter som förelåg i det aktuella målet, hade åsidosatt det förfarande som anges i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna genom att utnämna X, skall godtas.

28. Klaganden har försökt att åberopa felaktigheterna i meddelandet om uttagningsprov som ett indicium på att det förekommit maktmissbruk, i detta fall genom att nyttja ett rekryteringsförfarande i syfte att tillsätta en på förhand utvald sökande som inte hade de egenskaper som erfordrades för tjänsten. Domstolen måste således godta förstainstansrättens slutsats, vilken jag inte ser någon anledning att ifrågasätta, att klaganden inte hade företett objektiva, relevanta och samstämmiga bevis om att tillsättningen gjordes, eller att uttagningsprovet anordnades, i andra syften än de för vilka tillsättningsmyndigheten hade befogenhet att rekrytera.

29. Den felaktighet som fastställelsen av kraven i meddelandet om uttagningsprov är behäftad med verkar dock ha haft en direkt inverkan på resultatet av uttagningsprovet. Av den anledningen skall domstolen enligt min mening bifalla klagandens talan. För att stilla eventuella farhågor som uppstår på grund av möjligheten att beslutet att utnämna X till tjänsten ogiltigförklaras, utan att han har kommit till tals i detta förfarande, skall det tilläggas att X hade möjlighet att intervensera som tredje part med ett berättigat intresse av utgången av målet.²⁰ Han måste nödvändigtvis ha känt till klagandens talan genom den sammanfattning som offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*,²¹ och den omständigheten att en tredje part med berättigat intresse inte har intervenerat,²² utan istället har förlitat sig på att tillsättningsmyndigheten skall bevaka hans rättigheter på bästa sätt, kan inte förhindra att domstolen fattar det lämpligaste beslutet i ett mål som det förevarande.²³

30. Mot bakgrund av det ovan sagda anser jag att förstainstansrättens dom skall upphävas i den mån klagandens invändning rörande Europaparlamentets förändringar av tillsättningskraven för tjänsten III/A/2743, avdelningschef vid informationskontoret i Madrid, i meddelandet om internt uttagningsprov A/88 underkändes, samt att besluten att utnämna den utvalde sökanden till tjänsten och att avslå klagandens ansökan om tjänsten skall ogiltig-

20 — Artikel 37 i EG-stadgan för domstolen, vilken även omfattar förstainstansrätten genom artikel 46 i denna stadga.

21 — Dom av den 20 mars 1991 i mål T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego mot kommissionen (REG 1991, s. II-143), punkt 43.

22 — Dom av den 10 december 1969 i mål 12/69, Wonnerth mot kommissionen (REG 1969, s. 577), punkt 8, av den 9 juli 1981 i mål 184/80, Van Zaanen mot revisionsrätten (REG 1981, s. 1951), punkt 13, och domen i det i föregående fotnot nämnda målet Pérez-Mínguez, punkt 43. Se även generaladvokaten Sir Gordon Slynn's förslag till avgörande i målet Van Zannen, s. 1971.

23 — Domen i det ovannämnda målet Pérez-Mínguez, se ovan fotnot 21, punkt 42.

förklaras.

Den andra grunden för överklagande

31. Denna grund för överklagande innehåller kritik av förstainstansrätten för att denna avvistade klagandens invändning om att meddelandet om uttagningsprov hade åsidosatts genom uttagningskommitténs diskriminerande beteende vid de språkliga delproven. Förstainstansrätten gjorde i huvudsak den bedömningen att denna invändning hade framställts för första gången vid den muntliga förhandlingen. Det är därför nödvändigt att kortfattat undersöka bakgrunden till den invändningen. Det är viktigt att komma ihåg att resultaten från de språkliga delproven verkar ha spelat en central och kanske avgörande roll vid det slutliga valet av X framför klaganden. Såsom klaganden verkar ha vetat från början, skilde det bara en poäng mellan dessa två sökande vid provens slut och denna skillnad hörde ihop med de språkliga delproven, vid vilka X uppnådde fem poäng och klaganden fyra. Generaldirektören rekommenderade klaganden på grundval av dennes större erfarenhet av informationsverksamhet. Generalsekreteraren, som dock uppmärksammade att det var ett oerhört svårt val, rekommenderade att uttagningskommitténs slutsatser skulle följas, vilket resulterade i att tillsättningsmyndigheten fattade beslut till förmån för X.

32. Sökanden har gjort gällande, både i sitt överklagande och i sin ursprungliga talan, att då tillträdeskraven till uttagningsprovet endast

förutsatte att de sökande "till fullo behärskade spanska och hade mycket goda kunskaper i ytterligare ett av Europeiska unionens språk", hade uttagningskommittén åsidosatt dessa krav genom att beakta kunskaper i ett tredje och ett fjärde språk. I en mening som är avgörande i denna fråga fortsatte han med att säga att uttagningskommittén hade behandlat de sökande, inklusive honom, på ett diskriminerande sätt, "som helt berättigat inte ägnade särskild uppmärksamhet åt enskilda frågor som kan ha ställts till dem av uttagningskommittén på ett tredje eller ett fjärde språk".

33. Det första klarläggande som skall göras när det gäller anmärkningen såsom den är utformad, vilket Europaparlamentet har påpekat i sitt svaromål och som även godtagits av förstainstansrätten, är att meddelandet om uttagningsprov under punkt III. B.2. c föreskrev "ett fritt samtal med uttagningskommittén för att ge denna möjlighet att bedöma den sökandes kunskaper i andra språk än den sökandes modersmål". Förstainstansrätten fastslog således att uttagningskommittén inte hade gått utöver ramen för meddelandet om uttagningsprov vid bedömningen av sökandenas kunskaper i ett tredje och ett fjärde språk. Denna slutsats har inte ifrågasatts i överklagandet. Det återstår att undersöka klagandens invändning om diskriminering i den bemärkelsen att X hade behandlats mer förmånligt genom att denne, till skillnad från klaganden, blivit utfrågad på andra språk. Det första problemet hänför sig till utformningen av invändningen om diskriminering såsom den sammanfattats i föregående stycke.

34. Vid tidpunkten för sin talan inför förstainstansrätten kände klaganden ofrånkomligen till vad som förekommit under hans samtal med uttagningskommittén, vilket Europaparlamentet också har påpekat, och i synnerhet om han hade blivit utfrågad på ett tredje och ett fjärde språk. Han kände också till, och påstod dessutom i sin ansökan, att den enda poäng som skilde honom från X härrörde från de språkliga delproven. Han inskränkte sig emellertid till att göra gällande sin legitima rätt att inte ha ägnat sådana frågor särskild uppmärksamhet, vilket skiljer sig helt från hans nuvarande påstående att han inte utsattes för sådana frågor. Enligt min mening var påståendet som gjordes i ansökan inte fristående från hans då aktuella, om än felaktiga, invändning om att ett tredje och ett fjärde språk inte kunde beaktas. Med hänsyn till den centrala roll som de språkliga delproven utgjorde kunde jag ha varit benägen att hålla med klaganden i denna fråga om han hade klargjort sin ståndpunkt. Det påstående som gjorts i ansökan är dock i bästa fall tvetydigt. Om detta har någon som helst innebörd så är det att låta påskina att han faktiskt blev utfrågad på ett tredje och ett fjärde språk men att han av påstått legitima skäl var oförberedd på detta. I detta sammanhang finns det inte någon giltig ursäkt för hans underlåtenhet att påstå, om så varit fallet, att han inte blivit utfrågad på ett tredje och ett fjärde språk.

35. I sin replik under förfarandet hos förstainstansrätten fortsatte klaganden att framhålla att det inte var möjligt att göra utfrågningar av sökandena på ett tredje och ett fjärde språk

och att punkt III. B.2. c i meddelandet bara gav uttryck för att ett annat språk än spanska skulle kunna beaktas. Han fortsatte dock med "att i andra hand" göra gällande att han antagligen skulle ha uppnått fler poäng vid de språkliga delproven "om han hade blivit tillfrågad, såsom [X] blev, om sina kunskaper i ett tredje och ett fjärde språk — *quod non*". Han klargjorde inte om han hädanefter gjorde gällande att han inte hade blivit utfrågad på ett tredje och ett fjärde språk överhuvudtaget. Hans påståenden var återigen tvetydiga trots att ingenting kunde motivera en sådan tvetydighet.

36. Före den muntliga förhandlingen begärde förstainstansrätten att Europaparlamentet skulle inkomma med vissa dokument. Bland dessa fanns uttagningskommitténs rapport och en därtill hörande förteckning i en bilaga (nr 5) som utvisade de poäng som sökandena uppnått på proven. Klaganden åberopade detta dokument vid förhandlingen (se punkt 62 i domen) till stöd för sitt påstående om brist på jämlik behandling. X uppnådde tre poäng för italienska samt en poäng vardera för franska och engelska och klaganden uppnådde tre poäng för franska och en poäng för engelska. Han åberopade det faktum att den relevanta rutan bara innehöll ett tankestreck för att visa att han inte hade blivit utfrågad på andra språk, såsom italienska och portugisiska, vilka han i sin ansökan om tjänsten hade hävdat att han kunde.

37. Förstainstansrätten gjorde bedömningen att klagandens argument, om att uttagningskommittén inte hade tillfrågat sökandena om deras kunskaper i samtliga språk som angivits

i deras ansökningar till tjänsten, hade framställts för första gången vid den muntliga förhandlingen, men avvisade inte argumentet av detta skäl (punkterna 70 och 71). Denna ansåg tvärtom (punkt 72) att påståendena om felaktigheter i de språkliga delproven var "ogrundade och inte tillräckliga för att fastställa att uttagningskommittén hade underlåtit att göra en prövning av hans kunskaper i de språk som han i sin ansökan hävdade att han kunde".

nas som första språk. Av bilaga 5 framgår att klaganden verkligen hade tilldelats en poäng i engelska och därför med all sannolikhet hade blivit utfrågad på detta språk. Inkonsekvensen i hans ståndpunkt belyser den svårighet som förstainstansrätten ställdes inför när den skulle fatta beslut mot bakgrund av sakomständigheterna. Det åligger inte denna domstol att dra några slutsatser när det inte föreligger något uppenbart fel i den överklagade domen. Enligt min mening föreligger det inte några sådana i denna fråga.

38. Klagandens invändning på detta stadium är att förstainstansrätten hade fel när den fastslog att påståendet hade framförts för första gången vid den muntliga förhandlingen. Han hävdar för första gången uttryckligen att han inte blev utfrågad på ett tredje och ett fjärde språk. Jag skulle underkänna denna grund för överklagande. För det första hade förstainstansrätten möjlighet att vid den muntliga förhandlingen höra parternas argument och påståenden om den tolkning som skulle göras av förteckningen i bilaga 5. Detta är ett faktapåstående som inte kan prövas igen vid ett överklagande. För att komma till denna slutsats kunde förstainstansrätten beakta den historik som låg bakom klagandens yrkanden och särskilt den omständigheten att denna invändning inte hade gjorts i den ursprungliga ansökan. För det andra förbisåg förstainstansrätten, när den gjorde bedömningen att denna fråga hade introducerats för första gången vid den muntliga förhandlingen, den hänsyftning som gjorts i repliken till den påstadda särbehandlingen i förhållande till X. Detta påstående var, som jag tidigare nämnt, tvetydigt. Argumentet kunde i vilket fall som helst inte tas upp till prövning eftersom det inte hade framställts i ansökan. För det tredje innebar hänvisningarna till ett tredje och ett fjärde språk, som klaganden i princip gjort innan förhandlingen, att spanska skulle räk-

Den tredje och den fjärde grunden för överklagande

39. Klaganden hävdade i sin ansökan inför förstainstansrätten att normal praxis hos tillsättningsmyndigheten var att handla i enlighet med den rekommendation som generaldirektören för generaldirektoratet för information hade lämnat, och att tillsättningsmyndigheten inte skulle ha avvikit från denna rekommendation utan att lämna särskilda skäl härför. Trots att Europaparlamentet inte förnekade förekomsten av en sådan praxis konstaterade förstainstansrätten att varken tjänsteföreskrifterna eller någon annan bestämmelse föreskrev att tillsättningsmyndigheten skulle be om, än mindre följa, den aktuella generaldirektörens råd (punkt 76). Artikel 30 i tjänsteföreskrifterna gav tillsättningsmyndigheten rätt att välja bland de sökande som fanns upptagna i den förteckning över godkända sökande som upprättats av uttagningskommittén. Om tillsättningsmyndigheten kunde besluta sig för att avvika från den prioriteringsordning som uttagningskommittén gjort kunde den, *a fortiori*, göra det med hänsyn till att rekommendationen

enbart var rådgivande, och inte föreskriven i tjänsteföreskrifterna, samt hade lämnats efter att uttagningskommitténs förteckning hade upprättats (punkt 77).

40. Klaganden har som tredje grund för överklagande gjort gällande att den allmänna praxisen att följa det råd som den aktuella generaldirektören har givit är en form av "internt direktiv genom vilken förvaltningen har ålagt sig själv vägledande förhållningsregler från vilka den inte kan avvika utan att ange de skäl som föranledde den att göra så".²⁴

41. Den fjärde grunden för överklagande berör ett mer allmänt argument som klaganden har framfört inför domstolen rörande ett åsidosättande av skyldigheten att motivera alla beslut som går en tjänsteman emot, enligt artikel 25 andra strecksatsen i tjänsteföreskrifterna. Förstainstansrätten konstaterade att tillsättningsmyndigheten är skyldig att ange en motivering om den avslår ett klagomål av en sökande mot ett beslut att inte utnämna honom till en tjänst.²⁵ Huruvida den motivering som givits är tillräcklig måste bedömas mot bakgrund av konkreta omständigheter, såsom innehållet i beslutet, de angivna skälen och det intresse som mottagaren av beslutet har av att få en förklaring.²⁶ Den motivering, som givits som svar på sökandens klagomål, till

varför den utvalde sökanden utnämndes till den omtvistade tjänsten i stället för klaganden, var tillsättningsmyndighetens önskemål om att respektera den prioritetsordning som angivits i förteckningen över godkända sökande som uttagningskommittén hade färdigställt (punkt 85). Förstainstansrätten gjorde bedömningen att denna motivering var tillräcklig. Motiveringen var redan underförstådd i meddelandet i det brev som informerade klaganden om resultatet av uttagningsprovet, nämligen att den sökande som hade placerats först i uttagningskommitténs förteckning skulle utnämnas (punkt 86). Den omständighet att klaganden, innan han vidtog åtgärder, inte hade blivit informerad om att skillnaden mellan de poäng som dessa två sökande hade tilldelats av uttagningskommittén härrörde från proven om språklig förmåga saknade relevans, eftersom tillsättningsmyndighetens beslut helt enkelt grundade sig på det totala poängtalet (punkt 87). Vad beträffar generaldirektörens rekommendation konstaterade förstainstansrätten att tillsättningsmyndigheten inte var skyldig att rådgöra med denne, att uttagningskommittén redan hade rangordnat sökandena efter duglighet och att det inte förelåg någon ytterligare motiveringskyldighet om tillsättningsmyndigheten valde att ansluta sig till den rangordning som gjorts av uttagningskommittén (punkt 88).

42. Klaganden har vidare, i den fjärde grunden för sitt överklagande, gjort gällande att han borde ha blivit informerad om skälen för uttagningskommitténs beslut att endast placera honom på andra plats och den utvalde sökanden på första plats i förteckningen över godkända sökande. Han borde i synnerhet ha blivit informerad om de språkliga delprovens avgörande karaktär för att kunna upptäcka den påstått diskriminerande behandlingen av hans tredje och fjärde språk.²⁷ Han har också

24 — Dom av den 26 oktober 1993 i mål T-22/92, *Weissenfels* mot Europaparlamentet (REG 1993, s. II-1095), punkt 40. Sökanden har även åberopat dom av den 26 januari 1995 i mål T-60/94, *Pierrat* mot EG-domstolen (REGP 1995, s. I-A-23, s. II-77), punkt 33. De omständigheter som sökanden hänvisar till framgår dock av punkt 35.

25 — Punkt 83 i den överklagade domen; domen i målet *Pierrat* mot EG-domstolen, nämnd i föregående fotnot, punkt 30.

26 — Punkt 82 i den överklagade domen; dom av den 29 februari 1996 i mål T-280/94, *Lopes* mot EG-domstolen (REGP 1996, s. I-A-77, s. II-239), punkt 148.

27 — Se den andra grunden för överklagandet som diskuterats ovan.

upprepat sitt argument beträffande motive-
ringen till varför generaldirektörens rek-
ommendation inte iakttoogs.

43. Europaparlamentets svar på dessa båda
grunder för överklagande var att den motive-
ring som givits till stöd för tillsättningsmyn-
dighetens beslut var tillräcklig, även beträf-
fande beslutet att inte iaktta generaldirektörens
rekommendation.

44. Domen i målet Pierrat rörde en rådgi-
vande kommitté som inte var föreskriven
enligt tjänsteföreskrifterna, men som hade
inrättats särskilt för att biträda tillsättnings-
myndigheten med tillsättningar i brist på ett
annat i lag föreskrivet organ.²⁸ Sådana kom-
mittéers ställning kan inte, enligt min mening,
jämföras med den som en hög tjänsteman har,
såsom den aktuella generaldirektörens, vilken
självfallet rådfrågades av tillsättningsmyndig-
heten men som gav ett råd inom ramen för ett
utagningsprov för vars genomförande en
utagningskommitté hade blivit inrättad enligt
tjänsteföreskrifterna. Om tillsättningsmyndig-
heten föredrar att ansluta sig till den rangord-
ning som gjorts av utagningskommittén finns
det således inte något behov av ytterligare
motivering, utöver en normal sådan, som
motiverar tillsättningsmyndighetens underlåt-
enhet att följa det råd som inhämtats från en
annan källa än som anges i tjänsteföreskrif-
terna.

45. Mer allmänt verkar det som om önske-
målet att ansluta sig till den rangordning som
gjorts av en utagningskommitté för ett uttag-
ningsprov är ett giltigt och tillräckligt skäl för
tillsättningsmyndigheten att kunna utnämna
en sökande före än en annan. Det är inte till-
sättningsmyndighetens uppgift att förklara
hur och varför utagningskommittén kommit
fram till en viss ordning för sökandenas dug-
lighet för tjänsten med hänsyn till det senare
organets oberoende ställning. Vad beträffar
utagningskommitténs påstådda underlåten-
het att följa meddelandet om utagningsprov
för de språkliga delproven, var klaganden,
som jag redan har konstaterat ovan, i stånd
att själv avgöra på vilka språk han hade utfrå-
gats och huruvida detta förfarande stod i
överensstämmelse med meddelandet om uttag-
ningsprov. Enligt min mening skall således
båda dessa grunder underkännas.

Den femte grunden för överklagande

46. Klaganden gjorde gällande inför förstain-
stansrätten att beslutet att utnämna den utvalde
sökanden till tjänsten utgjorde ett åsidosät-
tande av principerna om god förvaltningssed
och underlåtenhet att iaktta tjänstens intresse
samt innebar en uppenbart oriktig bedöm-
ning. Han gjorde i synnerhet gällande att
utagningskommittén inte med giltig verkan
kunde ha givit en sökande, som inte besatt
erforderliga kvalifikationer och erfarenheter
för den ifrågakvarande tjänsten, tillträde till
utagningsprovet och placerat denne på första
plats, att de språkliga delproven inte skulle ha
varit avgörande med hänsyn till att de bara
kunde ge maximalt fem poäng av ett möjligt
totalt poängtal om 105, och att det italienska
språket inte var nödvändigt för att utöva den
ifrågakvarande tjänsten. Tillsättningsmyndig-

28 — Se även dom av den 9 juli 1987 i de förenade målen 44/85, 77/85, 294/85 och 295/85, Hochbaum och Rawes mot kommissionen (REG 1987, s. 3259) och av den 30 januari 1992 i mål T-25/90, Schönherr mot Ekonomiska och sociala kommittén (REG 1992, s. II-63).

heten skulle i stället ha följt rådet från generaldirektören för generaldirektoratet för information.

47. Förstainstansrätten underkände argumentet som grundade sig på principen om god förvaltningssed, eftersom det inte fanns något som tydde på att uttagningskommittén inte var kompetent att göra en bedömning av sökandena till den ifrågavarande tjänsten.²⁹ Vad beträffar frågan om tjänstens intresse konstaterade förstainstansrätten, mot bakgrund av det utrymme för en egen skönmässig bedömning som tillsättningsmyndigheten har för att utvärdera detta intresse, att rättens prövning inskränkte sig till frågan huruvida myndigheten hade hållit sig inom ramarna för detta utrymme och inte utnyttjat det på ett sätt som var uppenbart felaktigt.³⁰ Vidare var uttagningskommitténs arbete av jämförande beskaffenhet, baserat på sökandenas prestationer i de olika uttagningsproven och kunde bara överprövas av gemenskapens dömande organ för det fall det var fråga om ett uppenbart åsidosättande av de regler som styrde dess arbete (punkt 101). Mot bakgrund av omständigheterna i målet och efter en granskning av den utvalde sökandens ansökan till uttagningsprovet och hans meritförteckning, drog förstainstansrätten slutsatsen att han inte var uppenbart okvalificerad för att besätta den ifrågavarande tjänsten. Det förhållandet att uttagningskommittén hade givit honom likvärdiga poäng som klaganden hade tilldelats på samtliga delprov, utom de språkliga delproven, tydde på att han hade visat sin förmåga att kunna utöva de åligganden som tjänsten var förenad med (punkt 103).

48. Klaganden har i sitt överklagande hävdat att förstainstansrätten har underlåtit att beakta det råd som tillsättningsmyndigheten fick av behörig generaldirektör, som särskilt hade betonat klagandens erfarenhet och dokumenterade kompetens och rekommenderat att han skulle utnämnas till tjänsten. Det ålåg emellertid inte förstainstansrätten, vilket denna framhöll, att ersätta tillsättningsmyndighetens bedömning av sökandena med sin egen (punkt 99). Förstainstansrätten konstaterade att det inte fanns något som tydde på att den utvalde sökanden var uppenbart okvalificerad för att utnämnas till den ifrågavarande tjänsten. Denna slutsats påverkas inte av generaldirektörens bevisligen höga uppfattning om klaganden. Generaldirektören hade i alla händelser inte deltagit vid de prov som anordnats av uttagningskommittén, vilka utgjorde en betydelsefull del i det förfarande som föreskrivits i meddelandet om uttagningsprov rörande bedömningen av sökandena. Följaktligen föreligger det inga skäl för slutsatsen att tillsättningsmyndigheten inte har respekterat principen om skydd för tjänstens intresse, eller att den hade gjort ett uppenbart oriktig bedömning när den anslöt sig till den rangordning som fastställts i förteckningen över godkända sökande, vilken färdigställts av uttagningskommittén. Jag skulle således underkänna denna grund för överklagande.

Den sjätte grunden för överklagande

49. Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att avvisa hans bevisning om en påstådd partisk sammansättning av uttagningskommittén. I sin ansökan hade han

29 — Punkt 98 i den överklagade domen. Se även dom av den 22 juni 1990 i de förenade målen T-32/89 och T-39/89, Maropoulos mot EG-domstolen (REG 1990, s. II-281), punkterna 37 och 40.

30 — Punkt 99 i den överklagade domen. Dom av den 15 februari 1996 i mål T-589/93, Ryan-Sheridan mot FEAVCVT (REGP 1996, s. I-A-27, s. II-77), punkt 132.

hävdat att en ledamot av kommittén, hans närmast överordnade, hade riktat grundlösa anklagelser om nepotism mot honom genom att skriva till generaldirektören för generaldirektoratet för information och meddela att klaganden hade föreslagit att gemenskapsmedel skulle nyttjas till förmån för ett företag som innehades av hans bror. Denna manöver skulle, menar han, ha diskvalificerat den som anklagat honom från att få medverka i uttagningskommittén.

slag att nyttja medel till förmån för ett organ som var förbundet med en person som bar hans familjenamn. Överensstämelsen mellan namnen var uppenbarligen en ren slump. Klaganden har inte antytt att han var oförmögen att lämna denna förklaring eller att den avvisades och han tiger om huruvida han utsattes för ytterligare efterräkningar eller huruvida den som anklagat honom hade uppvisat några tecken på partiskhet mot honom. I brist på motsatta påståenden är den naturliga slutsatsen att hans förklaring, av ett förståeligt missförstånd, hade godtagits. Jag skulle således underkänna denna grund för överklagande som ogrundad eftersom den inte har bevisats.

50. Europaparlamentet förnekade kännedom om brevet. Förstainstansrätten gjorde bedömningen att klaganden inte hade företett tillräcklig bevisning för dess existens (punkt 109).

Rättegångskostnader

51. Jag är överens med klaganden om att hans uttalanden beträffande förekomsten av ett brev inte kan åsidosättas på grund av hans oförmåga att inkomma med ett dokument som i vilket fall som helst skulle ha varit i motpartens besittning. Inte desto mindre rekommenderar jag att denna grund skall förklaras ogrundad, eftersom påståendet om partiskhet inte på något sätt har bevisats. Klaganden blev uppenbarligen ombedd att förklara sitt för-

52. Klaganden har enligt min mening fått rätt vad avser en av hans grunder för överklagande. Domstolen är vidare i stånd att slutligt avgöra målet på den ifrågavarande grunden samt bifalla klagandens yrkanden utan att återförvisa målet till förstainstansrätten.³¹ Följaktligen måste domstolen besluta om rättegångskostnaderna.³² Det är inte skäligt att parterna i föreliggande mål skall dela på rättegångskostnaderna.³³ Europaparlamentet skall således förpliktas att ersätta samtliga rättegångskostnader.³⁴

31 — Artikel 54 i EG-stadgan för domstolen.

32 — Artikel 122 första stycket i rättegångsreglerna för domstolen.

33 — Artikel 122 andra stycket, andra strecksatsen, i rättegångsreglerna för domstolen.

34 — Artikel 69.2 i rättegångsreglerna för domstolen.

Förslag till avgörande

53. Mot bakgrund av det ovan sagda föreslår jag att domstolen skall:

- 1) upphäva förstainstansrättens beslut såvitt avser den första grunden för överklagande,
- 2) ogiltigförklara beslutet av den 21 februari 1995 genom vilket en avdelningschef till Europaparlamentets informationskontor i Madrid utnämndes och motsvarande beslut att inte utnämna sökanden till nämnda tjänst, samt
- 3) förplikta Europaparlamentet att ersätta samtliga rättegångskostnader, inklusive klagandens kostnader.